

BLOEMENKIND

ÜNVER ALIBEY

Bloemenkind
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Dit boek is gepubliceerd met behulp
van een vertaalsubsidie van TEDA in Turkije

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Ünver Alibey
Omslagontwerp: Real Life Cover Design
Illustraties & zetwerk: Rubre Art (Mariska Maas)

Vertaling uit het Engels: Jen Minkman
Oorspronkelijke titel: *Miss Terious*
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave september 2023
NUR 282
ISBN 978-94-93265-47-9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

- 1 -

TARTARUS, DE DROMENDRINKER

‘**D**romendrinkers bestaan helemaal niet,’ zei Tiara. Hoewel ze wist dat allerlei magische wezens zich in de schaduw verstopten voor nieuwsgierige mensenogen, had ze nog nooit van zo’n soort wezen gehoord.

‘Jawel, mevrouw, en hij heeft me al mijn dromen afgepakt. Nu voel ik me leeg en verdrietig. Sip. Waarom zou ik elke avond netjes naar bed gaan als ik niet eens droom?’

De jongen keek haar wanhopig aan. In zijn ogen was inderdaad geen spoorje blijdschap te lezen. Hij zag eruit als een jongen zonder dromen. Tiara wist niet hoe ze hem moest troosten, dus zei ze uitnodigend: ‘Vertel me alles wat er is gebeurd.’

De jongen haalde diep adem, hoewel zijn schouders bleven hangen. Zijn wenkbrauwen gingen iets omhoog, alsof er twee rupsen naar boven klommen op zijn voorhoofd. Toen begon hij te vertellen, terwijl ze samen in Tiara's voortuin stonden waar ze bezig was geweest met onkruid wieden.

‘Het was Tartarus de Duistere en Verschrikkelijke die me mijn dromen heeft afgepakt,’ zei de jongen. ‘Hij woont rond deze tijd van het jaar in een diepe put en verschijnt vanuit de duisternis om in de donkere nacht rond te vliegen. Hij heeft honger en is op zoek naar verse, blije dromen van kleine kinderen. De hele nacht speurt hij de steden af die in diepe rust liggen. Als de zomer is afgelopen, zijn mensen vaak niet zo blij meer. Ze denken aan de winter die eraan komt en hoe ze het warm moeten krijgen. Dus in deze stad vind je niet veel blije volwassenen of blije dromen... Alleen bij kinderen.’

Tiara dacht aan de chagrijnige volwassenen die ze hier overdag zag rondlopen. Hij had gelijk. Ondertussen vertelde de jongen verder.

‘Maar de kinderen kunnen in hun slaap nog wel blij zijn. Ze kunnen over allerlei leuke dingen dromen. Tartarus ruikt die dromen en kruipt door hun slaapkamerraam naar binnen. Hij gaat naast hun bed zitten en drinkt al hun dromen op. Net zolang tot het kind net zo leeg is als een volwassene... en dan vliegt hij snel weer weg, op zoek naar de volgende blije dromer die hij kan vernietigen. Als iemand nou eens naar boven zou kijken als hij 's avonds op straat loopt en een raar, zoevend geluid hoort, zou diegene zijn lelijke gezicht best eens kunnen zien. Nou ja, als diegene geen bril nodig heeft. En als hij het

verschil kan zien tussen Tartarus de Dromendrinker en zomaar een kleine, zwarte kever. Een kever met grote, menselijke ogen en een hongerige grijns vol witte tanden die hij elke avond netjes poetst.’

‘Maar Tartarus bestaat helemaal niet,’ fluisterde Tiara, al geloofde ze dat deze keer zelf ook niet helemaal meer. Want terwijl de jongen zijn verhaal vertelde, was het haar opgevallen dat er allerlei kinderen op straat waren langsgelopen die er inderdaad allemaal leeggezogen en depressief uitzagen.

‘Ik geloofde het eerst ook niet. Maar toen had ik een tijdje geleden de leukste droom die ik ooit heb gehad. Ik had een vlieger en daar kon ik aan gaan hangen om naar school te vliegen en bij de leukste juf van de wereld lessen te volgen op een zonnige dag... en toen hoorde ik een zoevend geluid en ineens zat Tartarus voor me. Hij was geen kleine, zwarte kever meer. Hij was groter dan ik en heel lelijk. Angstaanjagend. Hij haalde een rietje uit zijn zak en... en...’

‘En wat?’

‘Nou, hij dronk mijn dromen op met dat rietje, natuurlijk. Hij was net een blij kind met een aardbeimilkshake. Daarna werd alles donker, behalve zijn gezicht. Ik zag die vreselijk witte tanden, die hij volgens iedereen zo netjes poetst elke avond. En... toen werd ik wakker. Sindsdien voel ik me leeg. Verdrietig. Sip.’

‘Weet je wat?’ zei Tiara, die hem wilde opvrolijken. ‘Ik weet zeker dat je gewoon een nachtmerrie had. En sommige nachtmerries geven ons een slecht gevoel over onszelf. Maar ze gaan ook weer over. En dan heb je plotseling toch weer een

leuke droom en dan word je vrolijk wakker.’

Ze sprak al die zinnen met een brede glimlach om de jongen op te vrolijken. Maar het had geen enkel effect. Zijn wanhopige ogen en zijn bleke gezicht straalden helemaal niet, zelfs niet heel even. Hij glimlachte zelfs niet terug naar haar. Dat was vreemd. Zij als Bloemenkind zou elk mens moeten kunnen opvrolijken.

Maar als ze heel eerlijk was, geloofde Tiara haar eigen woorden ook niet. Niet meer. Ze moest iets doen aan het grote, dreigende gevaar dat alle kinderen in de buurt zo depressief had gemaakt. Zo droomloos. Bijna zoals volwassenen. Want als er geen dromen waren, was er ook geen geluk in de wereld.

Ze moest meer te weten komen over die Tartarus. Dus legde ze het tuingereedschap waarmee ze bezig was geweest in haar voortuin aan de kant. ‘Alles komt weer goed, jongen. Maak je maar geen zorgen. Ga naar huis en probeer wat te slapen.’

De jongen gehoorzaamde. Iets in de stem van de vreemde, jonge vrouw gaf hem het vertrouwen dat ze de waarheid sprak. Hij was trouwens te moe om een weerwoord te geven. Hij begon al weg te lopen, toen hij ineens een vreemd, zoevend geluid hoorde.

Toen hij over zijn schouder keek, was de jonge vrouw die net in de buurt was komen wonen op mysterieuze wijze verdwenen.